

LE ENO JE POTREBNO

ŽIVIMO V DUHU LJUBEZNI KRUHU IN VINU

Dvajset let. Čas, ko otrok odraste v zrelega človeka. Čas, ko se razvija, uči in išče. Včasih dela napake. Kako tudi ne, vsi jih delamo, tudi odrasli. Delamo, ustvarjamo, se trudimo in se motimo. Le Bog je ustvarjal brez napake. Ob otvoritvi novega Doma, v katerem se bomo srečevali starejši in mlajši, sva s sodelavko pripravili razstavo, ki sva jo naslovili *Od zrna do kruha in od trte do vina*. Kakšen čudež! Bog nam je dal drobno zrnje, znanje in roke. Z rokami bomo to zrnje posejali, obdelovali, negovali in dobili bomo žito, ki ga bomo zmleli v moko. Ko bo mati iz

te moke spekla kruh, bo zadišalo po vsej hiši in imeli bomo praznik, saj bomo vedeli, da ne bomo lačni. Pa tudi žejni ne bomo, saj nam je trta dala grozdje, iz katerega bo priteknel dober in sladek sok. Ob pravilnem zorenju pa bo ta sok postal vino. Vse to in še veliko več rabimo za življenje. Poleg telesne hrane rabimo tudi duševno; ljubezen, prijateljstvo in zaupanje. Kako hudo bi bilo, če ne bi znali pomagati drug drugemu? Teh človeških lastnosti si v našem Domu najbolj želimo in jih tudi potrebujemo. Zato prosimo Boga, da nam jih podarja in ohranja, saj bomo le tako lahko dosegli svoj cilj – SLUŽENJE BOGU IN LJUDEM.

Valentina

1. Končno je nastopil dan,
ko Dom na Griču je končan.

Tega vsi se veselimo,
morda se tudi preselimo.

2. Težko delo se pozabi,
čeprav žulji so na dlani.
Imamo v mislih trden sklep,
a vedno prazen je naš žep.

3. Tu v Domu je lepo,
večkrat si zapojemo.
Če pride kdo še na obisk,
se zasliši tudi vrisk.

4. Več stvari se tu dogaja,
da začutiš košček raja.
Če je kakšen kdaj na „muhi“,
takrat je dobro, da smo gluhi.

5. Imamo pridnega direktorja,
našega gospoda župnika.
Vsakega se dela loti,
lopato – kramp ima v roki.
6. Čeprav nam to ni nič v ponos,
saj bo kmalu hodil bos.
Kje pobožne ste dušice?
Dajte mu za nogavice.
7. In kdo oskrbo nam deli?
Sestre – naši angeli.
Naj bo podnevi al' ponoči,
kličemo jih k pomoči.
8. Pa še v kuhinjo stopimo,
tu podlago vso dobimo.
Kot otroke nas certljajo,
z vsem, kar v kuhinji imajo.
9. Lepo, da vrtec je med nami,
da nikoli nismo sami.
Tud', če bolezní nas težijo,
otroci nas razveselijo.
10. Še najlepše je pa to,
da imamo blizu cerkvico.
Ko nobene stvari nam ni več mar,
le pogled zaupen na oltar.
11. Še to z veseljem si recimo:
Bogu hvala, da tu živimo!
Logatec je najboljši kraj,
za zaslužiti nebeški raj.
12. Pa recimo le še to,
naj naprej še lušno bo.
Hvala vsem, ki ste nas zbrali,
in do konca poslušali!

Bog živi Logatec!

Francka Jakša

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Rožnovenska mati Božja

Jezus je naučil učence moliti očenaš. Zdravomarijo pa so ljudje sestavili sami. Ko je nadangel Gabrijel Mariji povedal, da bo rodila Jezusa, jo je pozdravil: »Veseli se, milosti polna, Gospod je s teboj!« Te besede in angelovo napoved o rojstvu Jezusa so ljudje zelo radi ponavljali. Tako se je počasi oblikovala molitev, kot jo poznamo danes. Legenda, ki je nastala v 15. stoletju, pravi, da se je Marija prikazala sv. Dominiku in ga naučila moliti rožni venec. Verižica z nanizanimi jagodami za

štetje molitev pa je več tisoč let star izum in je v Evropo prišel iz Azije. Tukaj so ga poimenovali psalterij, rosarium (venec rož) ali molek.

Znana pa je še ena legenda. Sedmega oktobra 1571 se je odvijala bitka pri Lepantu. Na morju so se kristjani spopadli s Turki. Istočasno pa so se za molitev rožnega venca zbrale bratovščine. Kljub premoči Turkov so kristjani zmagali. Zato je papež Pij V. razglasil 7. oktober za praznik, ki so ga kot praznik Rožnovenske Gospe kmalu začeli praznovati po vsem katoliškem svetu.

In v rožnem vencu dvestotih zdravamarij spletamo venec teh molitev. Tak venec spletajo tudi naši stanovalci, ko vsak dan molijo rožni venec. Tudi za nas.

Pripravila Leonida

HIPOKRATOV KOTIČEK

Zakladi iz čebeljega panja

MED je hrana, poživilo in domače zdravilo.

Je sladka snov, ki jo čebele pridobivajo z zbiranjem nektarja ali mane. Čebele nektar oz. mano zgostijo ter obogatijo tako, da je v zrelem medu 16 do 20 % vode, 75–80 % sladkorjev (predvsem sadni – fruktoza in grozdni – glukoza), ostanek pa predstavljajo različne zelo koristne snovi, ki imajo večstranski učinek na človeško telo.

Temne vrste medu, kot sta smrekovec, hojevec, vsebujejo veliko rudninskih snovi. Med olajša asimilacijo kalcija v telesu, zato je primerna hrana za otroke. V krvi dviga hemoglobin.

V medu so snovi, ki delujejo kot inhibini. Antibakterijsko delovanje medu je lastnost, ki je že dolgo znana.

Najbolj znane vrste medu:

- Akacijev med pomirja in blaži utrujenost.
- Lipov med pomaga pri premagovanju prehlada.
- Cvetlični med krepi žile in srce.
- Kostanjev med ugodno deluje na prebavila, jetra, nespečnost.
- Gozdni med krepi odpornost organizma in pomaga pri vnetju žrela.
- Smrekov med je bogat z mineralnimi snovmi, zelo se priporoča ljudem, ki imajo težave z dihali.

- Hojev med je dober za slabokrvne, ker vsebuje veliko rudninskih snovi. Priporočamo ga vsem, ki imajo težave s pljuči.

MED je simbol naravnosti, zdravja in življenjske moči.

Se nadaljuje

LITERARNI KOTIČEK

ZVEZDOZNANSTVO

Sonce je na sredi
v lepi zlati skledi
in ob njegovi zarji
Zemlja kolobari.

Okrog Zemlje tava
Luna vrtoglava,
Zemlja in vsi planeti
v vajeti zajeti,
k Soncu so pripeti.

Sonce vsepovsodi
njih na pota vodi.
Bog jim Sonce ukrade,
v nič ves svet razpade.

Cicibanček gleda:
prazna sončna skleda,
a v njegovi glavi zmeda.

Marija Dragman

MAJDIŠA IN KAZIN

Ajda cveti,
čebele brenče
na pašico sladko, dehtečo,
nabrale mi bodo
za božič potic,

za sv. Štefana svečo.

Ej, čakaj Majdiša,
ne boš, ne boš, moja
ajda je meni narasla,
to bila bi lepa,
da čreda tvoja
po moji se njivi bi pasla.
Majdiša, ubog je,
bogot je Kazin,
srce pa ima nevoščljivo
pa hajd Kazin žene
naravnost na njivo.

Ej, Kazin, ti zavedni bedak,
čebele si hotel podreti.
Lahko je čebelam,
zletijo drugam,
a tebi ne bo kaj žeti.

Marija Dragman

SPOMINSKE DROBTINICE

OBISK ZAVODA SV. MARTINA

Bilo je čudovito jesensko jutro. Sončni žarki so prijetno božali naša lica. Šest pogumnih stanovalcev ter tri spremljevalke – sestre – smo se namenili na izlet proti Gorenjski. Ko smo zapuščali megleno ljubljansko kotlino, se je odprl prekrasen pogled najprej na Kamniške Alpe in potem še na Karavanke in na Julijce. Pot je hitro minila, saj smo se veselo zabavali in prepevali lepe narodne pesmi. Kmalu smo zagledali mirno modro gladino Blejskega jezera. Naš cilj pa je bil obisk Zavoda sv. Martina v Srednji vasi blizu Bohinja. Že od daleč se je videlo, da je Dom nov in zelo lepo urejen. Prijazno so nas sprejeli. Sestra nam je pokazala razstavo ročnih

del stanovalcev. Nismo se mogli načuditi, da ljudje v tem starostnem obdobju ustvarjajo tako lepe izdelke. Stopili smo tudi v kapelo in tam Mariji v čast zapeli pesem „Lepa si, lepa si, roža Marija!“ Vstopili smo tudi v eno dvoposteljno sobo, ki je bila izredno lepo urejena. Najbolj pa nas je presenetilo, da so stanovalki, ki je v Domu umrla, stara 101 leto, uredili spominsko sobo. Bila je učiteljica in je veliko stvari, ki jih je zbrala v svojem življenju, podarila Domu.

Stanovalci tega Doma se ukvarjajo s podobnimi dejavnostmi kot pri nas. Jeseni in pozimi radi posedajo ob topli krušni peči, ki je v avli doma, na pomlad pa jih sonce privabi na plano k domski njivici, kjer skupaj z zaposlenimi skrbijo za pridelke sveže zelenjave in lepo urejene gredice s cvetjem. Vsi si prizadevajo, da bi Dom izžareval njihovo geslo: „DOM NAJ BO

ZRCALO DOMAČEGA OGNJIŠČA!“ Ob sproščenem klepetu in kavici sem se srečala s staro znanko, ki je nisem videla že 41 let. Obe sva bili veseli ponovnega snidenja. Ko smo zapuščali Zavod, smo si obljubili, da se še srečamo. Nato smo se zapeljali mimo Bohinjskega jezera, občudovali lepoto narave in se pod košato bukvijo še fotografirali. Veseli in polni lepih vtisov smo popoldne srečno prispeli domov.

Stanovalka M.

10 LET BIVANJA V DOMU MARIJE IN MARTE

Pred desetimi leti sem se odločila, da bom zaradi hudih telesnih in duševnih bolečin odšla v Dom. Doma sem iz okolice Ljubljane. Ko sem iskala imena domov, sem se ustavila pred imenom Dom Marije in Marte Logatec. Napisala sem prošnjo in že čez en teden dobila odgovor, da sem sprejeta. Bila sem nepopisno srečna. Doma sem uredila še nekaj nujnih stvari in 6. 3. 2001 odpotovala v Logatec. Poslovala sem se od domačih in zapustila vse, kar sem v dolgih letih zgradila. Do tedaj nihče od svojcev ni vedel, da mislim resno zapustiti svoj dom.

Z negotovimi koraki sem prestopila prag novega Doma. Nikoli ne bom pozabila pristrčnega sprejema Marijinih sester Anđelike in Marte. Vpeljali sta me v hišni red in me namestili v sobo v pritličju k oskrbovanki Ivanki Štular, ki je bila tudi iz Ljubljane. Z njo in z vsemi njenimi svojci smo bili v zelo dobrih odnosih vse do njene smrti.

Sestri sta mi povedali, da je dom odprt za vse ljudi, ne glede na prepričanje in program zavoda. Nikoli v življenju nisem bila tako vesela in srečna kot tista prva leta. V hiši nas je bilo 13 pokretnih oskrbovank in dve sestri, ki sta stanovali v hiši. Z veliko ljubeznijo sta skrbeli za nas vseh 24 ur na dan. Imele smo se lepo. Veliko smo se družile, se spoštovale in druga drugi pomagale. Vsako popoldne smo se zbirale pri molitvi ROŽNEGA VENCA, v maju smo prebirale ŠMARNICE. Veliko smo prepevale, skupaj praznovalle godove in rojstne dneve. Včasih nas je obiskal tudi gospod župnik in nam vlival poguma in voljo do življenja. Izdelovale smo različna ročna dela (čipke, kvačkanje, pletenje, gobeline). Vsako soboto ob 15. uri smo imeli v največji sobi sveto mašo, ki jo je vodil gospod župnik Selan.

Tako so tekla leta in Marijine sestre so se morale posloviti od nas. Zelo smo jih pogrešale. Navaditi se je bilo treba na novo osebje in nekoliko drugačen red. Tudi sedaj se počutim dobro. Z delom in odnosom domskega osebja sem zelo zadovoljna. Njihovo delo je naporno, vendar so ustrezljivi, čuteči in humani prav do vsakega oskrbovanca.

Dnevi v domu potekajo po programu raznih aktivnosti; kakršno si pač kdo izbere: telovadba, petje, molitev, gledanje TV oddaj, obiski najmlajših iz MIKLAVŽEVEGA VRTCA ...).

Pohvaliti je treba požrtvovalne prostovoljke – sodelavke – KARITAS-a, ki nas vsak teden obiskujejo in razveseljujejo.

Stanovalka M.

Sinoči v sami srajčici –
kot indijanski randi –
skoz okno mladi deklici
sem napovedal randi.

Ko čas za randi je prišel,
močno je deževalo,
jaz s sabo sem marelo vzela,
ker družga ni kazalo.

Ko sva sestala se midva,
a ona je predlagala,
da v kino bi hodila.

In jaz postavim brž se v kot,
tja pred blagajno kino

pa ona mi odnesla je
marelo mojo fino.

Drug teden sem si drugo izbral,
dekleta in marelo,
in prav ponosen sem postal
na to preljubo Špelo.

Anton Trojar

Me grize, me bode, me trebuh boli,
na hrbtu 'mam žulje že 30 dni.
V glavi mi nekaj ni prav,
drugač' sem popolnoma zdrav.
V ušesih mi nekaj buči,
drugače sem pa takšen kot ti.

Anton Trojar

UTRINKI Z IZLETA - IZLET NA CERKLJANSKO

Leto je prehitro naokoli in spet je prišel na vrsto naš jesenski izlet. Odpravile smo se na Cerkljansko.

Ko smo se zbrale pred Domom, je bilo še rahlo megleno, kar se seveda spodobi za prvi oktobrski dan. Vseh trinajst se nas je vkrcalo na mali „žur bus“, ki nas je popeljal proti Cerknemu. Sonček je kmalu „pošpegal“ in nas toplo grel skozi steklo. Z vsakim oddaljenim kilometrom mi je nekaj manjkalo na avtobusu – petje; ja, to je to, Tadeja Istenič, to „rajžo“ smo bile na poti brez petja, toda vseeno smo se nasmejale svojemu duhovičenju.

V lepem, sončnem jutru smo se pripeljale do farne cerkve v Cerknem, kjer je več let vodil župnijo naš stanovalec, gospod Stanko Medvešček. Tamkajšnji

župnik nam je povedal nekaj malega o zgodovini cerkve in župnije. Ogledali smo si tudi notranjost in okolico cerkve. Cerkev je res čudovita, notranjost spominja na stolnico, zunanost pa na uršulinsko cerkev. Pri vsem tem ogledovanju sem čutila neko navzočnost gospoda Medveščka, vsepovsod sem si ga

predstavljala in čutila njegovo toplino; le kaj naredi toplo srce!

Poslovile smo se od gospoda župnika in zavile v bližnji hotel na jutranjo kavico in seveda borovničke, ki ti v dobri družbi dobro denejo. Po kratkem oddihu smo odšle peš do razstave čipk. Ogledale smo si in izvedele nekaj več o maskah oz. cerkljanskih laufarjih. Pogledale smo še razstavo o zgodovini medicinskih sester, na to temo smo si ogledale tudi kratek film. Bilo je zanimivo.

Pot smo z avtobusom nadaljevale do vznožja bolnice Franja, pot smo nadaljevale peš. Bilo je veliko obiskovalcev iz cele Slovenije. Zanimivo jo je bilo pogledati, zlasti zato, ker kdor jo je že kdaj obiskal, je lahko opazil veliko sprememb po neurju pred nekaj leti, ki jo je razdejal. Zelo malo je ostalo od inventarja, skoraj nič. Barake so vse zgrajene na novo, vendar je bistvo „bolnice Franja“ ostalo.

Sledilo je kosilo v bližnji gostilni. Bilo je res izvrstno, nekaj posebnega pa je bil tudi natak, ki nam je kot poet predstavil jedi, s katerimi nam je postregel. Na našo željo so postregli še s turško kavico. Super! Dan se je krepko prevesil v popoldne in odpeljale smo se po strmih in vijugastih cestah do kmetije „Na Ravan“, kjer gospa Judita Demšar in njena družina izdelujejo več vrst sira in mlečnih izdelkov. Gospa nam je razkazala sirarno in povedala še veliko o drugih dejavnostih na kmetiji. Sledila je degustacija in nakup za domov: sir,

pinjenec, sirotka, skuta, razni namazi in seveda pravo domače tepkovo in višnjevo žganje.

Odpeljale smo se proti domu. Seveda smo skrbno izkoristile zadnje minute in premlevale, kam na martinovo, kam za novo leto. „Joj! Koliko destinacij, pa seveda še osmica – na, le kdo bo delal?!

Okoli pol osmih smo prispele pred Dom, na hitro reklo par besed ter odhitele proti domu.

Vilma

AKTIVNOSTI V OKTOBRU

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- ❖ BETANIJA: sreda ob 15. uri v jedilnici Doma Marte
- ❖ EMAVS: sreda ob 15. uri v delovni terapiji Doma Marte
- ❖ 1. SKUPINA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- ❖ 2. SKUPINA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije

PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7. uri: telovadba v Domu Marije;

TOREK ob 16. uri: druženje s skupino Nazaret;

SREDA, 12. 10. 2011, OB 10.00: kostanjev piknik z otroki iz vrtca;

SREDA, 19. 10. 2011, ob 10.00: življenje z zobno protezo-predavanje;

SREDA, 26. 10. 2011, ob 10.00: bralna urica s knjižničarko;

ČETRTEK, 27. 10. 2011, ob 9.00: nastop folklorne skupine OŠ Cvetka Golarja iz Škofje Loke

PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;

NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v farni cerkvi.

*Meni pa je dobro,
da sem blizu Tebe, moj Bog.
Ps 73,28*

Marija Zore

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

**UTRINKI IZ PRAZNOVANJA 20. OBLETNICE MIKLAJVŽEVEGA VRTCA IN DOMA
MARIJE IN MARTE**

VESELITE SE Z NAMI!

ŠTEVILČNICA

V tej uganki ima ista črka, ki se vsaj enkrat ponovi, vedno isto številko. Namesto črk, ki se pojavijo samo enkrat, pa je križec (+). Številke za nekaj črk poiščete tako, da odgovorite na vprašanja ob njih.

- A = ___ Koliko je božjih zapovedi?
- I = ___ Koliko je prstov na eni roki?
- J = ___ Koliko je dni v tednu?
- K = ___ Koliko nogavic je v enem paru?
- M = ___ Koliko je evangelistov?
- R = ___ Koliko je šumnikov v abecedi?
- S = ___ Koliko je verskih resnic?
- O = ___ Koliko je Jezusovih apostolov?

Zdaj pa najdene črke vpišite k ustreznim številkam:

-----
127 + 35 ++ 10 + 4 127 + 124 2 10 2 12 6 5 2 3 10 6 10 +

Končna rešitev je priljubljena pesem o naši najvišji gori, ki jo napisal Matija Zemljič in uglasbil Jakob Aljaž.

SMEJALNICA

- Mož vpraša ženo, kako se pozna kokoši, koliko je stara. – Ja, po zobeh. – Saj kokoš nima zob. – Jih imam pa jaz.
- Gorenjka vpraša moža, zakaj ne vrže stran tiste žarnice, ki jih je pred kratkim zamenjal? – Zato, ker so čez dan še dobre.
- Eva vpraša Adama: Ali imaš res rad samo mene? – Seveda, saj druge ni v rajju.
- Žena, vsa vesela, poskočna: A veš, kje sem bila? – Dolgo te res ni bilo. Pa le ne vem. – V lepotnem salonu. – A res, se začudi mož, pa nisi prišla na vrsto?
- Sinček sprašuje: Očka ali veš, koliko je kolodonta v eni tubi? – Ne, ne vem. – Za enkrat okoli mize in enkrat okoli kavča.
- Očka in sin sta bila v živalskem vrtu in videla veliko opico. Pa pravi sinko: Očka, poglej, ta opica je pa večja kot si ti. – To pa ni res. Večje opice kot sem jaz, ni.

Zapisala Frančiška Jakša

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.